



Sygn. akt V KK 305/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 8 października 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego

w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności na korzyść
skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla wyrok w zaskarżonej części (pkt V) i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w K..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w K. uznał M.S. za winnego tego, że:

- I. „w okresie czasu od 2013 roku do dnia 21 listopada 2016 roku w K. i B. województwa (...), znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną K.M.S. w ten sposób, że wszczywał bezpodstawne awantury domowe podczas których ciągnął za włosy, szarpał za ręce, poniżał, oddawał mocz na odzież, a nadto w dniu 29 czerwca 2013 roku wymieniona doznała obrażeń ciała w postaci: urazu palca wskazującego, środkowego i serdecznego kończyny górnej lewej ze znacznym zasinieniem, przy czym obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas krótszy niż dni 7”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to wymierzył mu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 w stosunku miesięcznym;
- II. „w okresie czasu od 11 września 2016 roku do dnia 18 listopada 2016 roku w K. województwa (...) uporczywie nękał M.M. poprzez nachodzenie jej w jej miejscu pracy i zamieszkania, gdzie wszczywał awantury czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 190a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 w stosunku miesięcznym;
- III. „w dniu 20 listopada 2016 roku w miejscowości K. województwa (...) na drodze publicznej na ulicy N. w ruchu lądowym kierował pojazdem mechanicznym marki F. o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym bad. I - 0,56 mg/l; bad. II – 0,70 mg/1; bad III - 0,54 mg/1 alkoholu w wydychanym powietrzu”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 w stosunku miesięcznym;
- IV. „w dniu 20 listopada 2016 roku w miejscowości K. województwa (...) na ulicy Wiosennej dokonał uszkodzenia przodu pojazdu marki V.o nr rej. (...) w sposób

taki, że uderzał w niego pojazdem marki F. koloru białego, którym kierował, uszkodzając zderzak przedni, belkę pasa przedniego, belkę zderzaka powodując straty w wysokości 1280,60 złotych na szkodę M.M.”, tj. popełnienia przestępstwa określonego w art. 288 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 w stosunku miesięcznym.

W miejsce wymierzonych kar jednostkowych orzeczono wobec M.S. karę łączną roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 w stosunku miesięcznym (pkt V wyroku), a nadto orzeczono: na mocy art. 43a § 2 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt VI wyroku), na mocy art. 42 § 2 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat (pkt VII wyroku) oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej M.M. kwoty 1280,60 zł.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 2 lutego 2019 r. (k. 393).

Powyższy wyrok, w części dotyczącej orzeczenia o karze łącznej ograniczenia wolności (pkt V), na korzyść skazanego zaskarżył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zarzucił w niej „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu w pkt V wyroku w stosunku do M.S., w wyniku połączenia kar jednostkowych: 8 miesięcy ograniczenia wolności wymierzonej w pkt I wyroku, 2 miesięcy ograniczenia wolności wymierzonej w pkt II wyroku, 4 miesięcy ograniczenia wolności wymierzonej w pkt III wyroku oraz 3 miesięcy ograniczenia wolności wymierzonej w pkt IV, kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności, to jest w rozmiarze wyższym od sumy podlegających połączeniu kar jednostkowych”. W konkluzji autor kasacji wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oczywiście zasadny jest podniesiony w kasacji zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 86 § 1 k.k.), a ponieważ stwierdzone uchybienie miało bez wątpienia istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku (orzeczenie kary w rozmiarze wyższym niż dopuszczalny) możliwe było uwzględnienie wniesionego na korzyść skazanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia na posiedzeniu bez udziału stron w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że orzekając karę łączną ograniczenia wolności sąd w oparciu o treść art. 86 § 1 k.k. może ją wymierzyć w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczającej 2 lat ograniczenia wolności. W odniesieniu do realiów niniejszej sprawy kara łączna ograniczenia wolności ukształtowana więc być mogła w granicach od 8 miesięcy do roku i 5 miesięcy, a przekroczenie przez sąd *meriti* górnej granicy o jeden miesiąc stanowiło – jak to wskazano wyżej – rażące naruszenie przepisu wskazanego w zarzucie kasacyjnym.

Implikowało to uchyleniem wyroku Sądu Rejonowego w K. w zaskarżonej części (pkt V) i przekazaniem sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Procedując powtórnie w części w jakiej nastąpiło przekazanie Sąd ten zadba, aby orzeczona na nowo kara łączna ograniczenia wolności ukształtowana została zgodnie z wymogami prawa materialnego.

as